

עז:

עין משפט
נר מצוה

הגשרפין פרק תשיעי סנהדרין

מסורת הש"ס

(א) ולקח עמו: (ב) פירש
לחלו מנייה: (ג) פירש פיו
מ"ה, (ד) פירש פירש מ"ב
ע"ש, (ה) חולין ט"ו, (ו) פירש
ל"ג, (ז) שמת ס"א, (ח) ז"ל
היה קודש, (ט) פ"א: מתי
דעה ה"ה, (י) ז"ל כנל
דעת,

הגהות הב"ח
(א) ש"י ד"ה זרק וכו'
נחמין ל"ל וז"ל ו'
נחמין: (ב) ב"ה ט"ו א"ל
המשחקין וכו' ולא
שחקו הוא ד' וכו' אם
יכול לטון ואשמועינן
תנא דאם הווא דרוק
בכולל נחמין שירוב
את מניו:

לעזי רש"י
קולי"ר. לטון.

מוסף רש"י
הרי יצא מביט דין
זכאי, והא נפקא לן מניק
אל תהונו כפרק אחד דמי
מחומות (לעיל ג'): מן
יש לא למד עליו וז"ל ואמר אחד
מחירין איתו שנתבר ועין
אל תהונו וקטנו ט"ח,
דכפתיחה, קשור, ואשקיל
עליה בידקא דמ"א.
השנה המים לעבור עליו
ועפ"ה, גירא דידיה
הוא, והנה ממש נחתין
המים והן כל ימי ולא
היו נחתם (חולין ט"ו), בכח
ראשון, שקשור סמוך
לשפת המים וזוין ענק
נקב בשפת המים מיד כל
המים לפי (ט"ו), אבל
בכח שני, שקשור נחמין
והמים הללו שם, א"ע"ס
שהוא נקב הנקב והפסו
לשם, פטור דגרימא בעלמא
הוא וכו'.

סתם משחקין בכדור כמה דעיי"ל
לענין חיוב מיתה במוד דלי קאי
גברא מון ארבע אמות
ואחרו ביה וקיבל עליו התראה אמאי
אלא נראה לנשון ראשון שפירש בקונטרס
שלי יכד הרגל (ב"ק ד' טו: ושם)
ואשר לא זרה פרט למתכין לזרוק
שמים זרק ארבע והוא הדין נחמין
לזרוק ד' זרק ב' כי הכא דקמס
משחקין בכדור מתכין שחלק מון
ל' אמות ולא מון ד' אמות ומיהו
קשה אי למיפטריה מגלות קאמר פרט
למתכין לזרוק ב' זרק ד' הא
לדמירין בר"ש אלו הן הגולין (מסמ
ד' ז: ושם) (אם נפצע) בלא אינה
פרט לשוגא בלא זדיה פרט למתכין
לזד זה והלכה לזד אחר ואשר לא
זדיה פרט למתכין לזרוק שמים זרק
ארבע והשתא מקרא דואשר לא זדיה
דמתי כרישו דפירש פרט למתכין
מוקמי בלא זדיה דפרשתא ואלה מסעי
הוא ליה למעוטי ההוא דדמי טפי
לפטור כגון נחמין לזד זה והלכה
לזד אחר ולא נחמין לזרוק לזד
הנלח וכלהי יכד הרגל (ב"ק ד' טו:
ושם) פירש בקונטרס לזון אחר
דחייב גלות וכן נראה לר"ת ולא
לנמי כרישו דפירש פרט למתכין
לזרוק ב' זרק ד' דלא הו כנלל כי
יזד דמתי כמיה אלא פרט לזד
הו כנלל מכה איש ומת דמתי לעיל
מיהו והוא פי' לא מתקמא שעתין
לענין גלות אלא לענין חיוב מיתה
ללשון שני שבקונטרס וז"ל ואמאי
איצטרך לחייב גלות למתכין לזרוק
ב' זרק ד' מיהא ק"ד דפטור
ולפטור ממיתה ודאי לא אלא דפשיטא
דשוגג פטור ממיתה ו"ל דהו פטרינן
ליה מנלא זדיה כמו נחמין לזד זה
והלכה לזד אחר ועוד יש לפרש
לעולם נחמין לזרוק ב' זרק ד'
פטור מגלות ולא קשיא מיהו מהיה
דמכות דלמי נקט כרישא לזד זה
משום דהתחיל לדורש קרא דכלל
זדיה כמיה והתנא אלא להזכיר
הפשוט יותר תחלה וז"ל ואמאי
איצטרך כפרק אלו הן הגולין
(מסמ ד' ז: ושם) (במשנה) לפטור
נחמין להרוג כהמה והרג את האדם
הא על כרחי היינו או נחמין לזרוק
לזד זה והלכה לזד אחר או נחמין
לזרוק ב' זרק ד' וי"ל דהתם היו
האדם והבהמה זה אלא זה אי נמי
ככדור בהמה ומנלא אדם ומיהו
מיהו הא דפליגי רבי ורבנן בר"ש

בשעתיה הכא בלא שרגא נמו מתחיל
הבלא בשעתיה: (סימן סול"ם תר"ם סמני"ן
בכות"ל) אמר רבא דחפז לבור וסולם
בבור ובא אחר וסילקו ואפילו הוא קדם
וסילקו פטור דבעידנא דשדיה יכול לעלות
הוא ואמר רבא זרק חץ ותרים בידו ובא
אחר ונשלט ואפילו הוא קדם ונשלט פטור
דבעידנא דשדיה ביה מופסק פיסקיה
גיריה ואמר רבא זרק בו חץ וסמנין בידו
ובא אחר ופירן ואפי' הוא קדם ופירן
פטור דבעידנא דשדא ביה יכול להתרפאות
הוא א"ר אשי הלכך אפילו סמנין בשוק
א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי נודמנו
לו סמנין מהו אמר ליה ר' הרי יצא מבית דין
זכאי ואמר רבא זרק צרור בכותל וחזרה
לאחוריה והרגה חייב ותנא תונא כגון אלו
המשחקין בכדור שרגנו במוד נהרגין
בשוגג גולין בשוגג גולין פשיטא במוד
נהרגין איצטרך ליה מהו דתימא התראת
ספק היא מי ימר דהדרה קמ"ל תני רב
תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו
כגון אלו המשחקין בכדור ישהרגו חייב
ארבע אמות פטור לזד ארבע אמות חייב
אמר ליה רבינא ארבע אמות חייב אי
דקא ניהא ליה אפילו פורתא נמו אי דלא
ניחא ליה אפילו טובא נמו לא אמר ליה
סתם משחקין בכדור כמה (דעיי"ל טפי)
מינה ניחא ליה למימרא דכה"ג כחו הוא
ורמינהו (ה"ה המקדש ונפל קידוש על ידו
או על הצד ואחר כך נפל לשוקת פסול
הכא במאי עסקינן בשותת תא שמע
מ"מחט שהיה נתונה על החרס והוה עליה
ספק על המחט הוה ספק על החרס הוה
ומיצה עליה הואתו פסול אמר רב חיננא
בר יהודה משמיה דרב מצא איתמר (אמר
רב פפא ר' האי מאן דכפתיה לחבריה
ואשקיל עליה בידקא דמ"א גירי דידיה הוא
ומיחייב ר' הני מילי בכח ראשון אבל בכח
שני צרמא בעלמא הוא ואמר רב פפא
זרק צרור למעלה והלכה לצדדין והרגה
חייב אמר ליה מר בר רב אשי לרב פפא
מ"ט משום דכחו הוא אי כחו תיזיל לעיל
וא

מי טחאת באפר. נתינת אפר על המים קרי קידוש כדתנן במסכת
פירא (פרק ו' מ"ב) (הרי קודש) קף על המים: ואח"כ נפל לשוקת.
אכן חלילה שהמים נכנסין בו מן המעין דרך נקב שפופרת דמתיב
(במדבר יט) מים חיים אל כלי שמה חיותן ככלי. וקא ס"ד דהאי
הכלי ומשם נישו ככל לשוקת וקמי דפסול: בשופס. לא יתנו מכה
שמת כמו (בבב דף כג:) מים שותמין על ככריו קולי"ר בלע"ז שאינו יתנו
למרחוק אלא נוסף וירד כנגדו: והוא עולה. ונתכוון להוות עליה לטובה והואה נראית עליה אבל ספק על המחט פל
ההויה כשיולאת מידו ספק על החרס הזה תחלה: ומינה עולה. כלומר ומן החרס חזרה ונתנה עליה וקמי פסולה אלמא לאו כמו
היא: מלא אסמך. לאו לשון מ"זי דהוה המה"ט קמי אלא לשון מציאה כלומר ההואה מנלאת עליה ואין ידוע אם בתחלה היה עליה
או חזר ומכה היחא או שמא לא זה ולא זה אלא על החרס הזה והיה מדרון והלכה ההואה על המחט דליכא כמו כלל: דכפטיה.
קשר ידיו ורצונו על שפת המים: ואשקיל עליה בידקא דמ"א. הפנה את מרוצת המים עליו: גיריה דידיה הוא. הן הן חזיו ורבי הוא
מורק בו חץ ודמפירש ואולי שהמים באים בכח ראשון עליו מיד כגון שהניחו סמוך לשפת המים מדרין: בכח ראשון
כשפיה להם דרך לזד זה מיד נפלו עליו דהו כמו: אבל בכח שני. שהניחו רחוק קלף ולא נפלו המים מיד צלאתן מגדרותיהן עליו אלא לאחר
מכאן הלכו על המקום שהוא שם גרימא הוא ולא מכחו: והלכה לצדדין. דרך נפילתה שלא נפל כנגדו אלא כשיחא חזרת לארך הינה מתרחקת
לצדדין אלא אם נפלה נוחה והרנה פטור דלאו כמו הוא אלא היא חזרת לארך מאליה: סיזיל לעיל. דהא כלפי מעלה זרקה כנגדו ולא לצדדין:
א

כ א ב מ"י פ"ג מה'
ר"ח הלכה יא:
כ א ב מ"י ט"ט ה"י:
כ ב ה מ"י פ"ט מהלכות
פירא ארומה ה"ל ב:
כ ב ו מ"י ט"ט פ"ג ה"י:
כ ב ו מ"י ט"ט פ"ג ה"י:
מהלכות ר"ח הלכה
י"ג: